

Відповідно до ст. 301 ПКУ платниками ФСП можуть бути сільськогосподарські товаровиробники, у яких частка сільськогосподарського товаровиробництва за попередній податковий (звітний) рік дорівнює або перевищує 75 % [1].

Таким чином, для реєстрації чи підтвердження реєстрації платником ФСП сільськогосподарський товаровиробник повинен подати до органів доходів і зборів пакет документів, який здається раз на рік — не пізніше 20 лютого поточного року [4].

Список використаних джерел

1. Податковий Кодекс України від 2 грудня 2010 року № 2755-VI.
2. Наказ Мінагрополітики України «Про затвердження Розрахунку частки сільськогосподарського виробництва та Методичних рекомендацій щодо його складання» від 17 грудня 2010 р. № 837.
3. Наказ Міністерства доходів і зборів України «Про затвердження форми Податкової декларації з фіксованого сільськогосподарського податку» № 864 від 30.12.2013.
4. *Стаднік С.* ФСП-реєстрація: для кого та як // Все про бухгалтерський облік та звітність. — № 10. — 2012. — С. 47–51.
5. *В. Фінашко.* Складаємо та подаємо податкову звітність із ФСП // Баланс-Агро. — №5. — 2012. — С. 24–27.

Савічева Ю. П., магістр,
науковий керівник — **Козак Г. Я.**, к.е.н., доцент,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана», м. Київ

ОЦІНКА ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЗА СПРАВЕДЛИВОЮ ВАРТІСТЮ У БУХГАЛТЕРСЬКОМУ І ПОДАТКОВОМУ ОБЛІКУ

Для правильної організації обліку основних засобів на підприємстві необхідно дотримуватись єдиного принципу їх оцінки. При цьому слід враховувати доцільність переоцінки та подальший економічний вплив на вибраний метод нарахування амортизації. В сучасних умовах діяльності промислових та інших підприємств проблема оцінки основних засобів є досить актуальною, так як від цього залежить достовірність, точність і правдивість відображення інформації у фінансовій звітності про майновий і фінансовий стан підприємства.

На сьогоднішній день розрізняють такі види оцінок основних засобів: первісна, залишкова, переоцінена, справедлива, ліквідаційна, вартість, що амортизується і чиста вартість реалізації. Проте в нормативно-правових актах з бухгалтерського та податкового обліку спостерігається неоднозначність у питаннях визначення сутності та оцінки основних засобів.

Згідно з п. 4 П(С)БО 7 основні засоби — це матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік) [4]. Також необхідно згадати, що об'єкт основних засобів визнається активом, якщо існує імовірність того, що підприємство отримає в майбутньому економічні вигоди від його використання та вартість його може бути достовірно визначена (п. 6 П(С)БО 7, МСБО 16).

Проте, в п.п. 14.1.138 ст. 14 Податкового кодексу України дано ширше поняття основних засобів — це матеріальні активи, у тому числі запаси корисних копалин наданих у користування ділянок надр (крім вартості землі, незавершених капітальних інвестицій, автомобільних доріг загального користування, бібліотечних і архівних фондів, матеріальних активів, вартість яких не перевищує 2500 грн, невиробничих основних засобів і нематеріальних активів), що призначаються платником податку для використання у господарській діяльності платника податку, вартість яких перевищує 2500 грн і поступово зменшується у зв'язку з фізичним або моральним зносом та очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких з дати введення в експлуатацію становить понад один рік (або операційний цикл, якщо він довший за рік) [1].

Як у бухгалтерському, так і в податковому обліку придбані (виготовленні) основні засоби зараховуються на баланс за первісною вартістю (п. 7 П(С)БО 7, п. 146.4 ст. 146 ПКУ). У той же час, первісна вартість безоплатно отриманих основних засобів і тих, що внесені до статутного капіталу підприємства дорівнює їх справедливій вартості (п. 10 П(С)БО 7).

Але під час купівлі в постачальника кількох об'єктів основних засобів, зобов'язання за які визначені загальною сумою, у бухгалтерському обліку їх первісну вартість обчислюють, розподіливши цю суму пропорційно до справедливої вартості окремих об'єктів основних засобів, а в податковому — до звичайних цін

окремих об'єктів основних засобів (п. 9 П(С)БО 7, п. 146.7 ст. 146 ПКУ). Тобто, у Податковому кодексі України і П(С)БО 7 використовуються різні термінологія. Визначення звичайної ціни – ціна товарів (робіт, послуг), визначена сторонами договору, якщо інше не встановлено Кодексом. Якщо не доведено зворотне, вважається, що така звичайна ціна відповідає рівню ринкових цін (пп. 14.1.71 п. 14.1 ст.14 ПКУ).

Загальновідомо, що на ринку формується також справедлива вартість об'єкта основних засобів. Отже, базою для розподілу є ринкова вартість об'єктів основних засобів, що придбані. На сьогодні, для постановки основних засобів на баланс підприємства, переоцінки основних засобів для МСФЗ справедлива вартість встановлюється внаслідок експертної оцінки фахівцями на замовлення.

При оцінці основних засобів за каналами надходження необхідно врахувати розмежування на виробничі і невиробничі основні засоби. Тобто основні засоби, призначені для використання платником податку в господарській діяльності згідно з п. 144.1 ст. 144 Податкового кодексу України можуть бути враховані в податковому обліку та підлягають амортизації. Тоді як витрати на придбання (виготовлення) невиробничих основних засобів у податковому обліку не відображаються та не амортизуються. Треба зазначити, що для бухгалтерського обліку подібне розмежування не має значення і наведені вище правила застосовуються як для виробничих, так і для невиробничих основних засобів.

Отже, правильність оцінки та класифікації об'єктів основних засобів залежно від каналів надходження на підприємство може відрізнитись у бухгалтерському і податковому обліку, що впливає в подальшому на суми амортизаційних відрахувань і показники фінансової звітності, тому слід враховувати всі особливості оцінки.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 року № 2755-VI (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс] / Законодавство України // — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

2. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [Електронний ресурс] / Законодавство України // — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/996-14>

3. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби» [Електронний ресурс] / Законодавство України // — Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/929_014

4. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене Наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 р. № 92 (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс] / Законодавство України // — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00>

Скоромна О. М.,
науковий керівник — **Костишин Н. С.,** к.е.н.,
Чортківський навчально-науковий інститут
підприємництва і бізнесу, ТНЕУ, м.Чортків

НЕОБХІДНІСТЬ ЗАСТОСУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО ОБЛІКУ НА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Екологізація економіки підприємств аграрного сектору не є абсолютно новою проблемою у свідомості суспільства. Вона вимагає від керівників аграрних підприємств екологічного обґрунтування прийнятих управлінських рішень. Тому, основним завданням діяльності керівного апарату повинно стати не отримання будь-яким шляхом максимального прибутку, тобто прибутку у мінімальні терміни в умовах невизначеного майбутнього; не руйнація природи, перетворення її у придаток до допоміжних потреб і повна залежність функціонування земель від технологій, а здійснення оперативного й стратегічного управління, спрямованих на досягнення еколого-економічної результативності на засадах сталого розвитку.

Вчені різних країн провели ґрунтовні дослідження, пов'язані з екологічним управлінням господарської діяльності підприємств. Зокрема, такі аспекти висвітлено у працях Ю. В. Бабиної, Ю. О. Івахів, Л. Ф. Кожушко, О. Л. Михайлика, Л. М. Пелиньо, С. С. Рижкова, А. А. Садекова та багато інших. Однак, і досі не розроблено методологічного інструментарію для практичного ведення обліку витрат і результатів природоохоронних заходів на вітчизняних аграрних підприємствах. Тому, актуальним є питання розробки і впровадження на сільськогосподарських підприєм-